

KORTVÅG

Söndag

Det var länge sedan jag lyssnade på radio ordentligt, Ingrid och jag lyssnade mest på P3 på den tiden. Vi missade aldrig melodikrysset. Men när Ingrid dog ställde jag undan åbäket och arbetade hellre i huset på kvällarna, under tystnad. Jag är vaktmästaren. Det är till mig ni ska vända er när ni finner att något inte står rätt till med ert hus. Jag säger ert hus, för jag har tagit mina händer från denna groteska byggnad med sina slitna trappor, gamla rör och fuktskadade väggar. Huset var min bästa vän men den tiden är förbi. Nu viskar huset bakom min rygg och förtär sakta sina boende.

Jag avskyr huset nästan lika mycket som jag avskyr er.

Det började med Ingrid, det är jag säker på. Kanske fanns det tillbud under åren, men inget som jag lade märke till. Det är väl så med grannar, man bryr sig inte speciellt mycket om vad de pysslar med så länge de sköter sitt vill säga. Men när Ingrid dog, det var då jag insåg livets förgänglighet. Om jag redan då hade insett vilka krafter som var i rörelse hade jag kanske kunnat rädda mig själv. Men nu är det för sent.

Tisdag

Mitt arbetsrum har jag valt att inrätta i ett skrymsle under trappan, ni vet inte att jag är där, det är bara mitt. Jag gjorde upptäckten för ett par dagar sedan då jag som vanligt gick för att hämta posten. Bredvid det nyligen uppsatta postfacket var brädorna lösa. Och där bakom fanns hemligheten. Det måste ha använts som ett förråd för länge sedan. Kvar fanns ett bord, en gammal pyts och den arkaiska radioapparaten. I taket en naken glödlampa. Den fungerade inte. Men jag bytte den. Nu lyser det grönaktiga ljuset från lågenergilampan upp mitt egna kungarike. Sent om natten släpade jag ner en stol att sitta på, proviant och lite lektyr. Jag vet att jag väckte dig, fru Karlsson. Jag vet att du kommer sända ett klagomål till ordföranden. Men jag vet också att du snart ska dö, fru Karlsson. Så jag förlåter dig.

När ni går i trappen hör jag era steg, jag har lärt mig hur ni låter, de säger mer om er än ni kan ana. Ordföranden, Pettersson, är arg och upprörd. Hans hustru likaså. Jag tror att de hatar varandra. Den unga mannen som flyttade in i förra månaden, vad var det nu han hette? Appलगren? Han hälsade aldrig, flyttade bara in. Han går med släpande steg, ointresserat, som om tiden inte är av yttersta vikt. Som om man har hela livet

framför sig. Du kommer snart bli varse, lilla vän.

Ingrid dog i trappan. Vi skulle ha gäster och hade bråkat tidigare på dagen, hon var stressad över allt som behövde göras och jag ville helst vara ifred i mitt arbete. Jag bytte tröskeln nere i porten, som jag har fått göra så många gånger sedan dess. Det läcker in vatten från gatan när det regnar. Det läcker förresten överallt i det här gamla huset. Som om huset självt är någon form av blötdjur som behöver vatten för att leva. Det läcker in i väggarna, från gatan, ner i källaren. Och det läcker in vatten i oss som bor här. Det var så Ingrid dog. På väg upp till vår lägenhet på femte våningen. Hon klev över mig där jag låg och arbetade, utan ett ord och sen släpade hon envetet de förbannade matkassarna upp för trappan. På tredje avsatsen rasade hon ihop rosslande och hostande. Andningen övergick i tjutande pip och när jag kom rusande upp till henne lyste skräcken ur hennes ögon. På avsatsen runt henne låg räkorna vi skulle bjuda på. Djävla räkor. Läkaren förklarade senare för mig att hon drabbats av en hjärtinfarkt med akut lungödem som följd. Lungorna hade fyllts med vätska och dränkt henne. Ironiskt på något sätt, drunkna på tredje våningen med räkor i matkassen.

Radion är en märklig tingest. Förmodligen byggd på plats, för länge sedan. Panelen är vackert arbetad,

polerad till perfektion. Det är en Kungsradio. En byggsats från trettioalet, så mycket har jag förstått. Fronten har tre vackra rattar och en frekvensskiva. Hon har slitits under åren och siffrorna som säkert en gång stått på frekvensskivan ser mer ut som prickar, cirklar och fläckar. I lampans bleka ljus minner de om himlakroppar och stjärnbilder. Hon fungerar förstås, så som gamla ting tenderar att göra. Plikttroget drar de sig fram, levererar vad de skapats för och uppfyller sin ägares önskan. Men den gamla Kungsradion är en känslig best. Om man inte ställer in sin kanal med yttersta försiktighet börjar andra sändningar läcka in. En av mina favoriter sänds strax efter sjörapporten, mellan P1 och P2. Det låter som havet. Ett avslappnande brus som då och då bryts av med måsars skrin och havets kluckande.

Jag kan lyssna i timmar.

Torsdag

Det är mycket att göra i gamla hus som det här. Det finns alltid något som behöver lagas eller införskaffas. Men tankarna vandrar iväg till radion och hennes fylliga ljud och lugnet där under trappan. Så jag lägger ner verktygen för dagen och tar med mig min lunch. Vetandets värld ska snart börja, något om en nyupptäckt förfader

till människan. Men hon är tyst. Istället går jag ut i trapphuset och inspekterar. Det luktar illa, som om någon har glömt en påse räkskal. På golvet vid porten rinner regnvatten in igen. Jag vet inte hur många gånger jag har bytt tröskel de senaste åren. Gatukontoret säger att det inte är något fel på avrinningen från gatan. Jag tror dem.

Jag slår på radion och låter henne lugna mig. Radioteatern ger *"Om vådan av att vara otrevlig"*. Ett okomplicerat stycke om insikt, sjukdom, hämnd och vikten av att vara hövlig. Radioteatern tar slut och ersätts av ett behagligt brus, likt forsande vatten. Jag lyssnar en stund på ljudet, ska just stänga av radion för kvällen när jag tycker mig höra en viskning som bryter igenom bruset. Som lockar, envist fordrar, att jag ska höra vad den har att berätta. Natten går till att lyssna. Sömn är inte att tänka på. Feberartat jagar jag rösten men den gamla Kungsradion drar ständigt vidare till nya sändningar. Sjörapporten övergår till ett vetenskapsprogram om vattensjuk mark. Att allt sakta sjunker. Att städer som Göteborg och Kingsport snart kan befinna sig under vatten. Oceaner som hungrigt längtar efter att återta sina gamla bottnar. Jag har lyssnat så länge att jag först inte märker att ni är uppe. Jag sänker radion tills det knappt hörs en viskning ur högtalaren och lyssnar på era fotsteg. Snabba nedåtgående steg i trappan, gnisslet av gummiskor mot golvet och

skrällen när den tunga porten går igen. Jag sitter där och räknar ner. Pettersson, herr och fru. Hækkerup, Setterström, Kaufmann-Lindh och så till sist fru Karlsson. Kungsradien börjar brusa kraftigt och jag hör havet kalla. Det första jag hör är porlandet av vatten. Först svagt. Fru Karlsson hostar häftigt. Det låter som om hon kommer kräkas. Hon har stannat nu. Min första tanke är att hon har hört radion. Jag sträcker mig mot radion för att sänka ljudet ytterligare när porlandet förändras till en ilsken fors och droppar av vatten sipprar ner genom trappan. Jag försöker lista ut var hon befinner sig. Står hon rakt ovanför mig? Dunsen i trappan bekräftar mina misstankar och jag hör hur hennes tunga kropp slår i trappan med ett blött ljud. Likt en tvättsvamp mättad med vatten. Hennes andhämtning är ansträngd, med ett onaturligt gurglande ljud. Hon försöker skrika men radion stämmer in i hennes läte och blandar det med sireners sång och måsarnas skri. En ohelig kakofoni av avgrundsläten och luften fylls med stanken av förmultnande tång och ruttet fisk.

Måndag

De senaste dagarna har varit fyllda med dårskap. Ute i trapphuset springer era fötter sig till utmattning, upp och ner för platsen där hon dog. Någon av er, jag tror det är Appelgren, hoppar över de sista trappstegen varje gång han dundrar ner för trapporna. Nu släpar han inte

sina fötter längre. Ordföranden gråter nätterna igenom utanför sin dörr sedan hans hustru lämnade honom. Ett vågat drag, men för sent, havet har redan sipprat in i varenda fiber i hennes kropp och kommer finna henne vart hon än försöker fly. Det går fort nu och vi tar in mycket vatten, visste jag inte bättre skulle jag tro att huset börjat kantra. Havet tränger in genom väggarna och kring mina fötter strömmar det iskallt och ankeldjupt. Jag andas den råa luften, den smakar tång och med en svag ton av salt. Jag har inte rört mig. Jag sitter kvar och lyssnar.

Lyssnar och väntar på sjörapporten.